

Publicerad 2006-12-22 20:43 av stefan.g

Denna berättelser sker i liknelser om själens vånda och om möten med människor.....(Tillägnat en skrivarvän)

Besviken?

Långt bortom vad jag själv hade fått utstå, klängde det som fanns kvar fast. Fast besluten att släppa taget och gå miste om allt, men ropet dröjde kvar. Likt ett lastfartyg i krabb sjö äntrades gnistor av missmod till, och trots det sneglade jag bort mot livbåtarna. Tankarna studsade runt, skulle jag någonsin få se fast mark igen? Under mina fötter skälvde jag av intensiva rädslor. Jag fick ta flera snabba beslut som höll mig i ett starkt grepp och som i sig själv plöjde ner syret tillbaks till mina ansatta lungor. När jag i all förtvivlan förstod att vi skulle möta havets botten, skimrade sökande strålkastare till ute bland vågor som kastade mig än hit och än dit. Jag viftade till och fick skölja ner flera kallsupar av havsvatten med kväljande smak av fartygsolja, som med hast fick mig att simma bort mot de sökandes lyktor. Där i kaoset möts jag av en skummande räddningsbåt som har haft mod nog att dela denna kamp. Väl satt i säkerhet, tittar jag på mina blåslagna ben. Plötsligt började min kropp nästan krampaktigt huttra och bakom min axel ser jag fartyget strax försvinna. Havet som så när tog mig, fick möta min intensiva blick, som en öppen protest mot allt som hänt. Min enda och tänkbara tanke i denna märkliga stund till det gungande havet, kom spontant: "Är du kränkt eller kanske rent av lite stött av att jag trots allt lever. Eller är du bara lite besviken av att jag mot alla odds inte gav upp?"

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren stefan.g med Poeter.se id #8785 innehar upphovsrätten